

se ž njim takó ravná, kakor smo góri od kevžeha govorili; le mehka jed naj se mu daje, in gobec naj se mu 3krat vsaki dan z okisano vodo zmiže, ki se napravi, če v polič vode priliješ 1 maslic jesiha, prideneš 2 pesti moke in kaka 2 lota medú. Ta zmes tolaži prisad, če gobec ž njo omočis, kar se da nar lože opravit, če okoli kratke palčice privežeš gobo ali kako mehko cunjó, in pomočivši jo v to zmes, rahlo potapljaš gobec ž njo. Dergniti se ne sme.

Če ste pa nosnici zlo zatékla, in če se veliko žleze iz nju cedí, ni za konja nič boljšiga, kakor če si napraviš poltretjo péd dolg, poldrugo ped pa širok žakljíček, in va-nj kake 4 pesti prekuhaniga vročiga in mokriga ječmena deneš, in potem ta žakljíček na 2 trakéh takó konju okoli glave privežeš, de derži obé nosnici v njem, in mu takó skozi pol ure ječmenov vodeni sopár v nosnici puhti; ta púh omeči in sčisti nosnici. Žakljíček mora zató precej dolg biti, de si konj nosnic ne prismodí z vročim kuhanim ječmenam.

Če konja kašelz zlo nadlegva in mu žleza iz nosnic teče — pa brez pljučniga prisada — takrat naj se mu da na rezanco ena žlica naslednje štupe, ki se da v lekarnici (apoteki) napraviti: Encjana, janeža (Aniessamen), siroviga antimona (roher Spiessglanz) in čistiga žépla, 4 lote vsaciga, — soli pa 8 lotov; vse to naj se skupej v štupo stolče, in ta štupa, kakor je gori rečeno bilo, po žlici trikrat na dan daje. — Če je treba, naj se ta štupa 2krat ali 3krat ponóví.

To so poglavitniši zdravila zoper imenovane bolezni. Gospodár naj pa konju — posebno če bolezin dolgočasna postane — v nosnici večkrat pogleda: ali ste čisti in ali se ne delajo majhni turovi, ker to bi bilo znamenje, de je konj smérkav, in bolezin kužna smolika. Tak konj zapade konjederu.

Čeravno kevžeh, pri katerim žleza z nosa téče, večidel ni nalezljiv, je vunder vselej varniši, taciga konja v kot štale postaviti, de se ne dotika družih kónj.

Mazílo za razpokane peči.

Navadna ilovca ne veljá veliko razpoke zamazati, de se peč ne kadi. Ilovca se kmalo odkruši. Si hočes terdno mazílo za peči napraviti, vzémi dobriga pepéla in ga preséj skozi tanjko sito, vzemi tudi presejane drobne ilovce, in zmešaj pepél in ilovco z nekoliko soli; — po tem zmóči to zmes s vodó takó, de testó (Teig) postane, in s tem namaži razpoke peči, kader je mérzla. — Ta klej (kit) je neizrečeno terden in se ne odkruši. Če se s takim klejem nove peči zamažejo, se ne razpokajo nikdar.

Volitve za odbor kmetijskih poddružnic na Krajnském.

Po naznanilu dozdanjiga dopisnika kmetijske družbe za Planinski kanton so 18. dan p. m. volili gosp. udje kmetijske družbe za poddružnico Planinsko predsednika in 4 odbornike, in so izvolili:

gospoda Matija Koréna za predsednika,
„ Matevža Dolscheina v Logatcu,
„ Jožefa Obreza iz Cerknice,
„ Matija Millauza v Studenim za odbornike te poddružnice.

Ravno takó so po naznanilu gosp. tehanta Antona Kosa, dosedanjiga dopisnika kmetijske družbe za Idrijski kanton, 20. dan p. m. gospodje udje kmet. družbe za poddružnico Idrijsko predsednika in 4 odbornike izvolili, namreč:

Gospoda fajmoštra v Žiréh Janeza Majnika za predsednika,

Gospoda Mat. Grošeljna, posestnika in velk. župana v Dobračevi,

„ Andr. Čadeža, posestnika in župana iz Ledín,

„ Pavla Grošeljna, posestnika v Stari Vasi,

„ Lor. Seljaka, posestnika in župana v Sori za odbornike te poddružnice.

Če bo vstanovljenje poddružnic takó poredama napredovalo, bo kmetijska družba po celi deželi kmalo lepo nadomestvana, in poddružnice bojo v svobodni samostojnosti zamógle kmalo svoje opravila v prid kmetijstva svoje okolice, in po tem tudi v prid kmetijstva cele domovine začeti.

Od kod so prišli Slovani v svoje sedanje kraje.

Preden se je slovanski zarod po Evropi razposelil, in tudi še pred, je prebival v Mali Azii, kakor nje stari zemljopis kaže. in kakor je soditi po iménih ljudí in družih stvari, kar nam je znanih. Ako bi nas Slovence kdo pregnal ali končal, bi vender še čez tavžent let drugi Slovani vedili, de je tod nekdaž slovansko bilo, če bi le iména naše, iména naših mést in vasi vedili. Iména, postavim, Krajn, Krakovo, Ternovo, Šiška, Dobrova, Brezovica, Celje, Gorica, Gradec i. t. d. bi to pravile; ravno takó bi to govorile iména: Hribar, Potokar, Okorn, Levičnik i. t. d. Vedilo bi se, de smo bili Slovani, če bi se ravno tudi ne vedilo, ali smo bili Slovenci, Horvatje ali Čehi, ali kaki drugi Slovani.

Ravno takó, če pogledamo iména stariga zemljopisa in ljudi Male Azije, nam je spoznati, de so bili tamkaj nekdaž naši rojaki Slovani, akoravno ž njimi ne moremo govoriti, de bi jih po besedi spoznavali. De pa malo-aziatske iména svoj pravi slovanski obraz pokažejo, jim je treba le ptujo krabuljo (larfo) strani potegniti, jim posebno greški rep na koncu os ali us odščipniti, ali spačeno zgovorjenje zravnati. To pa ni vselej lahko. Ptujci slovansko sploh napak zgovarjajo, in se jim godí kot glušcam. Znana je povest, ko je nekdo žensko vprašal: „Ženska! kam ta pot derži?“ Odgovor: „En mernik réži,“ — „Ali si gluha?“ „Pred je bila rjuha. pred; zdaj pa kar sim sošila, ni rjuha ampak vreča (žakelj).“

Ptujci ali od ptujcov popačeni Slovani so od Azije stare obraze delali, oni so iména zapisovali; zató so dostikrat takó popačene, de so skoraj vso prvo in pravo podobo zgubile. Kdo, če bere dalmatínske iména: Jadera, Tininium, Rhizinium, Almissa, Arsa, Gravosa, bi uganil, de je to Zadar, Knin, Risan, Omiš, Raša, Gruz. Kdo bi uganil, de ponarejene in popačene nemške iména Feichting, Zarz, Malgern, Foerlach, Lohitsch, Rohitsch so slovensko: Bitnje, Sorica, Mala Gora, Borovlje, Logatec, Rogatec? Take besede je težko uganjevati, ki so jih nekteri spremenili ali še spremenjajo, kakor bi bili pri babilonskim turnu zidali, ko je bil Bog pogovor zmedel. S ptujci je poterpljenje imeti, jim pomagati, če se jim naše besede spodtikujejo. De pa nekteri domači še zmiraj ptuje besede štulijo namest domačih, in de ž njimi ravnaajo, kakor s-ja z meham, to pa vunder ni prav, naj reče kdo, kar koli hoče.

(Konec sedí.)

Se nekaj zastran „skutnika“.

Beseda „skutnik“ je zlo v navadi v Semiču, po Černomeljski in Metliški okolici.

„Skutnik“ pravijo takimu dečku (fantu), ki ga kaki zakonski (ljudje) starši, kateri svojih otrók nimajo, za svojiga sina vzamejo, in mu svoje posestvo ali kmetíštvo v last dajo, in ga tudi ožénijo, naj bo že fant